

Sygn. akt III UO 4/16

POSTANOWIENIE

Dnia 29 grudnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jolanta Strusińska-Żukowska

w sprawie z odwołania W. H.
od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych
o emeryturę,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 29 grudnia 2016 r.,
zażalenia wnioskodawcy na postanowienie Sądu Najwyższego
z dnia 29 września 2016 r., sygn. akt III UK 19/16,

odrzuca zażalenie.

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy postanowieniem z dnia 29 września 2016 r., III UK 19/16, odmówił przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej ubezpieczonego W. H. od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 21 października 2015 r., III AUa .../15 i zasądził od skarżącego na rzecz organu rentowego kwotę 120 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.

Ubezpieczony osobiście złożył zażalenie na to postanowienie, wnosząc o jego uchylenie i przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania oraz o zasądzenie od organu rentowego kosztów postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie jest niedopuszczalne.

Zgodnie z art. 87¹ § 1 k.p.c., w postępowaniu przed Sądem Najwyższym obowiązuje zastępstwo stron przez adwokatów lub radców prawnych. Zastępstwo to dotyczy także czynności procesowych związanych z postępowaniem przed Sądem Najwyższym, podejmowanych przed sądem niższej instancji. Przymus adwokacki ustanowiony w art. 87¹ k.p.c. obejmuje - co do zasady - wszelkie postępowania, które należą do właściwości Sądu Najwyższego, dotyczy także zażalenia do Sądu Najwyższego (art. 394¹ k.p.c.). Niezastosowanie się do wymogu przymusu adwokackiego i wniesienie zażalenia objętego przymusem przez stronę osobiście jest brakiem formalnym nieusuwalnym, którego nie można sanować w trybie art. 130 § 1 k.p.c. (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 14 stycznia 1997 r., I CZ 23/96, OSNC 1997 nr 6-7, poz. 77; z dnia 12 grudnia 2013 r., V CZ 70/13, LEX nr 1408689). Zażalenie wniesione osobiście przez stronę podlega zatem odrzuceniu wobec braku zdolności postulacyjnej.

Niezależnie od tego wskazać należy, że przepisy Kodeksu postępowania cywilnego nie przewidują możliwości wniesienia jakiegokolwiek środka odwoławczego od orzeczenia Sądu Najwyższego (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 12 października 2007 r., IV CZ 28/07, OSNC 2008 nr 2, poz. 29; z dnia 14 grudnia 2007 r., III CZ 61/07, Biul. SN 2008 nr 4, poz. 12; z dnia 15 lipca 2008 r., III UZ 3/08, LEX nr 497695; z dnia 7 października 2009 r., III UZ 3/09, LEX nr 560877; z dnia 20 stycznia 2010 r., II PZ 29/09, LEX nr 577837 i z dnia 21 września 2010 r., III PO 4/11, LEX nr 667492). Kodeks ten ustanawia jednolity system zaskarżania orzeczeń sądowych w sprawach cywilnych, opierający się na zasadzie dwuinstancyjności. Przeciwko prawomocnym orzeczeniom sądów drugiej instancji może być nadto skierowana do Sądu Najwyższego skarga kasacyjna (art. 398¹ § 1 k.p.c.), albo zażalenie (art. 394¹ § 1, 1¹ i 2 k.p.c.). Żaden przepis nie przewiduje natomiast możliwości zaskarżenia orzeczenia Sądu Najwyższego jakimkolwiek środkiem odwoławczym.

Z powyższych względów przedmiotowe zażalenie należało uznać za niedopuszczalne i podlegające w związku z tym odrzuceniu na podstawie art. 370 w związku z art. 398²¹ k.p.c., wobec czego Sąd Najwyższy postanowił jak w sentencji.

kc

